

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7Csp/89/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218202083
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2022:8218202083.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: Q. U., A.. XX.XX.XXXX, W. C. XXX, XXX XX M., právne zastúpeného advokátmi: JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník; Mgr. Ondrej Barna, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov; Mgr. Peter Baran, so sídlom Nám. SNP 538/16, 091 01 Stropkov; JUDr. Daniel Tarbaj, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov; Mgr. Matúš Macko, so sídlom Karpatská 804/10, Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 735,94 Eur, v opätovnom konaní po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č. k. 17 CoCsp 37/2021-115 z 28.10.2021, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 250,- Eur a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.
- III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov, z prisúdenej sumy 250,- Eur.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej aj len „okresný súd“) 01.10.2018 sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 735,94 Eur a to titulom priznania mu primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a to za porušenie jeho práv spotrebiteľa, ktorých porušenia sa žalobca úspešne dovolal už v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 C 548/2015, v ktorom sa žalobca svojou žalobou domáhal voči, aj v tomto konaní žalovanému, jednako určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru k úverovej zmluve č. 8056242, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 30.06.2009 a jednako sa domáhal vydania mu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd rozsudkom č. k. 1 C 548/2015-77 z 22.09.2016 žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a jednako (i) určil, že je neprijateľnou zmluvná podmienka uvedená v bode 13. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k úverovej zmluve z 30.06.2009, v zmysle ktorej mal dlžník urobiť prehlásenie o uznaní dlhu vrátane poplatku, z ktorého 2/3 zahŕňali náklady na vypracovanie a uzavretie úverovej zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou a taktiež (ii) rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v sume 735,94 Eur vrátane príslušenstva a napokon (iii) žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. K záveru o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, okresný súd dospel po konštatovaní, že úverová zmluva z 30.06.2009 je bezúčinná a bez poplatkov z dôvodu absencie v nej viacerých zákonných náležitostí a to konkrétne z dôvodu absencie údajov o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; o ročnej úrokovej sadzbe; o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorom sa jednotlivé

splátky mali pripisovať k ich jednotlivým nesplateným zostatkom; o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a o priemernej RPMN. Okresný súd v rozsudku č. k. 1 C 548/2015-77 z 22.09.2016 uzavrel, že keďže žalobcovi (spotrebiteľ) bol žalovaným poskytnutý úver v sume 800,- Eur a žalobca ho splatil až sumou 1 535,94 Eur, tak z dôvodu uvedenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, bol žalovaný povinný titulom bezdôvodného obohatenia vydať žalobcovi rozdiel, o ktorý žalobca jemu poskytnutý úver preplatil a to sumu 735,94 Eur (1 535,94 - 800). Rozsudok okresného súdu bol vo výroku o konštatovaní neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ako aj vo výroku o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Co 13/2017-106 z 31.01.2018 s tým, že krajský súd zmenil výrok o trovách konania a to tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému 100 % nárok na náhradu trov konania. Rozsudok okresného súdu č. k. 1 C 548/2015-77 z 22.09.2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 23 Co 13/2017-106 z 31.01.2018 nadobudli právoplatnosť 16.02.2018.

2. Žalobca v žalobe uviedol, že ako spotrebiteľ bol nútený domáhať sa v pôvodnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 C 548/2015 ochrany svojich práv spotrebiteľa, v ktorom konaní bol úspešný, keďže žalobe bolo vo všetkých jej nárokoch vyhovie a preto sa titulom § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa domáha voči žalovanému, ktorý mal v pôvodnom konaní sp. zn. 1 C 548/2015 taktiež procesné postavenie žalovaného, priznania mu primeraného finančného zadosťučinenia v sume 735,94 Eur, ktorá suma má podľa žalobcu zohľadňovať skutočnosť, že žalovaný sa práve o túto sumu na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Podľa žalobcu primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa žalovaný (dodávateľ) nedopúšťal recidívy v obdobných veciach, ale taktiež má mať funkciu relutárnu.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu a žalobu na priznanie mu primeraného finančného zadosťučinenia nepovažuje za dôvodnú, pretože § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi v prípade úspešného dovolania sa ochrany jeho porušených spotrebiteľských práv, právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak s dôrazom práve na jeho primeranosť, t.j. vhodnosť, pričom podľa žalovaného je „vhodným“ priznať spotrebiteľovi za porušenie jeho spotrebiteľských práv primerané finančné zadosťučinenie iba, ak toto porušenie spotrebiteľských práv nie je možné odčiniť iným spôsobom, t.j. podľa žalovaného cit. „Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení.“ V danom prípade však podľa žalovaného, už samotný rozsudok okresného súdu č. k. 1 C 548/2015-77 z 22.09.2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 23 Co 13/2017-106 z 31.01.2018 mali voči nemu dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej i generálnej prevencie, preto podľa žalovaného priznanie ešte aj finančného zadosťučinenia by bolo neprímerane prísny a išlo by o svojvoľný a arbitrárny výklad práva. Žalovaný zdôraznil, že finančné zadosťučinenie je náhradou za spotrebiteľovi spôsobenú nemajetkovú ujmu, pričom v danom prípade žalobcovi žiadna takáto nemajetková ujma nevznikla, preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Okrem toho žalovaný apeloval na súd, aby pri rozhodovaní zohľadnil aj ľahkovážny postup žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy, ktorý svojim podpisom potvrdil, že si ju prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že jej obsahu porozumel a s ňou súhlasí. Taktiež namietal, že žalobca neodôvodnil výšku ním požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia a teda neodôvodnil, prečo ho považuje za primerané. Podľa žalovaného cit. „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. (...) Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských pracovných vzťahov, t.j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek

právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok.“ Žalovaný považuje žalobcom požadovanú sumu finančného zadosťučinenia 735,94 Eur za neprimeranú a nespravodlivú, pretože cit. „... ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia.“, pričom toto zadosťučinenie poskytuje ochranu ľahostajnosti žalobcu. Z uvedených dôvodov, žalovaný navrhol žalobu ako celok zamietnuť.

4. Žalobca svoje stanovisko (replika) k vyjadreniu žalovaného, ktoré bolo jeho právnomu zástupcovi doručené 05.11.2018, už nezaujal.

5. Na pojednávaní 08.06.2021 prítomný právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na žalobe tak ako bola podaná. Nárok žalobcu je plne preukázaný, jeho plným úspechom v pôvodnom konaní vedenom tak na Okresnom súde Bardejov, ako aj na Krajskom súde v Prešove. Výška požadovaného finančného zadosťučinenia je dôvodná vzhľadom na závažné a elementárne pochybenia žalovaného, ktorý v úverovej zmluve neuviedol také základné náležitosti ako sú RPMN; priemerná RPMN, úroková sadzba, konečná splatnosť úveru; zdôraznil, že aj napriek tomu, že už dlhodobo je judikatúra súdov voči žalovanému v tomto smere jednoznačná, žalovaný aj napriek tomu naďalej uplatňuje obchodné praktiky, kedy z neúplných úverových zmlúv ako aj z neprijateľných dojednaní prijíma plnenia, čím sa bezdôvodne obohacuje a aj z toho dôvodu je nutné, aby súdy zaujali voči žalovanému prísny postoj, pokiaľ ide o jeho nezákonné opakované konanie a priznať čo najvyššiu sumu zadosťučinenia, aby žalovaného od takéhoto konania odradil. Aj z toho dôvodu sa suma požadovaného finančného zadosťučinenia v tomto prípade odvíja od sumy bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu. Uviedol, že bezdôvodné obohatenie je zákonnou sankciou voči dodávateľovi za porušenie jeho povinností a finančné zadosťučinenie je iba následným zákonným inštitútom, ktorý umožňuje spotrebiteľovi domôcť sa aj akéhosi zadosťučinenia za uvedenú nezákonnosť a teda toto zodpovedá resp. by malo zodpovedať rozsahu tejto nezákonnosti, vyjadrenej v bezdôvodnom obohatení. Tiež uviedol cit. „Navrhujeme žalobe v celom rozsahu vyhovieť na základe toho, že z vykonaného dokazovania vyplýva jednak úspech žalobcu v pôvodnom konaní a jednak porušenie viacerých predpisov spotrebiteľského práva vo vzťahu k žalobcovi zo strany žalovaného. Tým že sa žalobca podujal viesť spor proti žalovanému a preukázal jeho pochybenia a neprijateľnú zmluvnú podmienku na súde, naplnil tým hypotézu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pokiaľ ide o výšku žiadanej sumy, je v rovnakej výške ako suma, ktorú neoprávnene prijal a až do skončenia exekučného konania mal žalovaný a patrila v skutočnosti žalobcovi. Ako som uviedol, poukazujeme aj na ústavnú rozhodovaciu prax súdov voči žalovanému, na jeho konanie, ktoré možno považovať za naďalej rozporne aj s dobrými mravmi a preto považujeme výšku primeraného finančného zadosťučinenia za dôvodnú. Navrhujem žalobe vyhovieť.“

6. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 7 Csp 89/2018-70 z 08.06.2021 nasledujúcimi výrokmi cit.

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 735,94 Eur a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.“

7. Okresný súd svoje skoršie rozhodnutie vo veci odôvodnil v prvom rade tým, že v danom prípade boli kumulatívne splnené obidva zákonné predpoklady podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, aby mohlo byť žalobcovi (spotrebiteľ) priznané primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv žalovaným a to jednako (i) predpoklad úspešného uplatnenia si ochrany tohto porušeného spotrebiteľského práva spotrebiteľom v skoršom súdnom konaní, keďže žalobca (spotrebiteľ) bol úspešným pri bránení si svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému (dodávateľ) v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 C 548/2015 a krajským súdom pod sp. z. 23 Co 13/2017 (nadobudli právoplatnosť 16.02.2018) o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a o vydanie mu bezdôvodného obohatenia, pričom úspech mal v oboch uplatňovaných nárokoch, a jednako (ii) bol splnený aj druhý zákonný predpoklad a to domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia voči subjektu, ktorý za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedá, ktorým subjektom bol žalovaný, pričom v súvislosti s obrannou námietkou žalovaného v tomto smere, ktorou sa žalovaný snažil preniesť časť tejto svojej zodpovednosti, za absentujúce nedostatky úverovej zmluvy z 30.06.2009 na žalobcu (spotrebiteľ) tvrdením, že pri uzatváraní úverovej zmluvy bol žalobca (spotrebiteľ) málo obozretným a ľahkovážnym, keď predmetnú úverovú zmluvu podpísal bez toho, aby porozumel jej obsahu a dôsledkom, v ktorej súvislosti okresný súd vo svojom skoršom rozsudku v prvom rade podotkol, že to nebol žalobca, ale práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere aj

za použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky a okresný súd tiež uviedol, že cit. „... na ujmu žalovaného (dodávateľa) nie je to, že by si spotrebiteľ (v danom prípade žalobca) neprečítal úverovú zmluvu alebo VOP, ani to, že im spotrebiteľ nerozumie, ale to, že dodávateľ opakovane, cielene a aj napriek vedomosti z iných obdobných súdnych sporov, túto nevedomosť spotrebiteľa zneužíva a predkladá mu k podpisu dokumenty, ktoré nespĺňajú zákonnú regulu ich obligatórnych náležitostí, o ktorých má mať v prvom rade dodávateľ ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania finančných služieb bezpochyby vedomosť. A contrario, inými slovami povedané, podľa okresného súdu je neprijateľným, aby dodávateľ (žalovaný), či už svoju vlastnú nevedomosť o tom, aké majú byť všetky zákonné náležitosti úverových zmlúv alebo len jemu (rozumej dodávateľovi) známy zámer tieto náležitosti v úverových zmluvách neuvádzať a tak zavádzať či klamať spotrebiteľa, prenášal na plecia spotrebiteľa dôvodiac jeho nevedomosťou alebo ľahostajnosťou, pretože spotrebiteľ je ten, ktorý má v zmluvnom vzťahu s dodávateľom postavenie slabšej zmluvnej strany a nie je a ani nemusí byť odborníkom v oblasti úverov, prípadne iných finančných služieb, ktorý predpoklad je však nevyhnutným na strane dodávateľa, ktorý v tejto oblasti podniká. Práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.“

Následne okresný súd vo svojom skoršom rozsudku po konštatovaní, že v súvislosti s priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená (reálne spôsobená) nejaká ujma, ale postačuje jej hrozba, okresný súd pri svojom skoršom rozhodnutí pri zvažovaní primeranosti konkrétnej sumy finančného zadosťučinenia pre žalobcu (spotrebiteľa), ktorý sa domáhal jeho priznania v sume 735,94 Eur, zohľadnil jednako:

(i) cit. „... že neprijateľná zmluvná podmienka, ako aj bezdôvodné obohatenie žalovaného (dodávateľa) na úkor žalobcu, tak ako to bolo konštatované v konaní okresného súdu sp. zn. 1 C 548/2015 v spojení s konaním krajského súdu sp. zn. 23 Co 13/2017, boli okolnosťami spôsobilými negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobcu (spotrebiteľa) a potenciálne ohroziť jeho sociálny i rodinný život. (...) ... vznikla žalobcovi nie len majetková škoda, ktorá bola napravená rozhodnutím o vrátení mu tohto obohatenia, ale jednako tým, že žalobca do doby kým sa sám tohto svojho práva na vrátenie mu obohatenia nedomohol, kedy musel znášať aj „strádanie“, resp. nedostatok vo svojom súkromnom „rodinnom rozpočte“, čo nepochybne mohlo byť spôsobilé vyvolať obavy o kvalitu jeho života a života jej rodiny a jednako aj tým, že žalobca sa aj napriek svojmu postaveniu ako slabšej zmluvnej strany, sám odhodlal proti nepochybne právne i finančne silnejšiemu „protivníkovi“ (dodávateľovi) brániť svoje práva v, z už uvedených dôvodov, stresujúcom súdnom spore, mohlo, resp. bolo toto spôsobilé vyvolať u žalobcu ujmu aj na v nemajetkovej sfére.“;

(ii) cit. „... postoj žalobcu (spotrebiteľa), ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k žalovanému (dodávateľovi) rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, pričom nie je ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledok sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní.“;

(iii) cit. „... že žalovaný, súc si vedomý nezákonností úverovej zmluvy sa aj tak domáhal od žalobcu nezákonného plnenia o ktoré sa tak bezdôvodne obohatil...“;

(iv) cit. „... že doposiaľ súdmi opakovane judikované porušenie spotrebiteľských práv žalovaným v obdobných prípadoch, nemalo na žalovaného očakávaný preventívny ani prevýchovný účinok, keďže žalovaný, aj napriek svojej vedomosti o týchto záveroch súdov vo veci ním používaných neprijateľných zmluvných dojednaní v zmluvných spotrebiteľsko-dodávateľských vzťahoch, nerešpektujúc zákonný imperatív v § 53a Občianskeho zákonníka naďalej tieto neprijateľné podmienky uplatňuje a tieto ako zákonné naďalej aj obhajuje.“;

(v) cit. «... pre naplnenie všetkých funkcií finančného zadosťučinenia, zobrať do úvahy nie len skutočnosť na strane žalovaného (...), ale taktiež aj ... smerom aj k žalobcovi, ako spotrebiteľovi, aby do budúca bol obozrenejším a predvídavejším pri využívaní finančných služieb a aby sa bez ďalšieho nespoliehal iba na to, že za akýchkoľvek okolností bude jeho vyžadovanú obozretnosť suplovať aj tak súd. V tomto smere, nie je úlohou súdu bezhlavá ochrana za akýchkoľvek okolností, ale úlohou súdu je aj prevýchovné a preventívne pôsobenie nie len na dodávateľov, ale aj na spotrebiteľov a to v zmysle pravidla „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), resp. zákony sú písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva, čo však neznamená, že tak

ako už bolo uvedené, nezákonný prístup dodávateľa (žalovaného) by mohol a mal byť pripočítaný na ľarchu neobozretnosti spotrebiteľa (žalobcu), prípadne, že touto neobozretnosťou spotrebiteľa by mal byť ospravedlnený, pretože ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 61/2012 cit. «Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.»»;

(vi) cit. „...že vydanie bezdôvodného obohatenia na jednej strane a primerané finančné zadosťučinenie na strane druhej, sú dva rozdielne právne inštitúty a rôznymi dôsledkami. Kým vydaním bezdôvodného obohatenia dochádza v podstate iba k navráteniu veci do pôvodného zákonného stavu, pretože jeho vydaním sa poškodenému (spotrebiteľovi) iba vyrovná schodok v jeho majetku o sumu, o ktorú bol tento jeho majetok nezákonne zmenšený a teda tento inštitút vzhľadom k majetku škodcu (dodávateľa) nemôže mať sankčnú funkciu, pretože vydaním obohatenia sa jeho majetok „zmenší“ iba o sumu o ktorú sa aj tak bezdôvodne a nezákonne obohatil, tak pri finančnom zadosťučinení tým, že jeho vyplatením už dochádza k skutočnému a citeľnému zmenšeniu majetku škodcu (dodávateľa) možno mať za to, že už dochádza k naplneniu jeho sankčnej, preventívnej a pre poškodeného aj satisfakčnej a tiež aj preventívnej funkcie.“

Záverom okresný súd vo svojom skoršom rozhodnutí v súvislosti so žalobcovi priznanou sumou primeraného zadosťučinenia v ním žalovanej sume 735,94 Eur tiež uviedol, že (vii) cit. „... priznaná suma „primeraného“ finančného zadosťučinenia dosahuje takmer sumu žalobcovi pôvodne žalovaným poskytnutej istiny úveru (800,- Eur) z úverovej zmluvy z 30.06.2009, ktorú so žalovaným uzavrel, v ktorom dôsledku jeho vyplatením (rozumej primeraného finančného zadosťučinenia) žalovaný ako keby ešte raz, avšak bezodplatne, poskytol žalobcovi sumu takmer vo výške istiny úveru, čo by malo byť pre žalovaného dostatočným ponaučením, aby navrátil čistotu do svojho jednaní s klientami pri uzatváraní úverových zmlúv, pretože žalovaný bude znášať finančnú stratu (doposiaľ žalovaný nič nestratil, pretože istina úveru mu bola vrátená a žalovaný vrátil iba to, o čo sa nezákonne bezdôvodne obohatil), akú by počítaval pri bezodplatnom poskytovaní finančných prostriedkov bez uzavretia zákonnej úverovej zmluvy, ktorú situáciu žalovaný sám vyvolal svojim nezodpovedným a to či už vedomým alebo cieľovým postojom, ohľadom neznalosti zákonného rámca upravujúceho jeho podnikanie v oblasti poskytovania finančných služieb.“

8. O odvolaní žalovaného proti skoršiemu rozsudku okresného súdu č.k. 7 Csp 89/2018-70 z 08.06.2021, rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 17 CoCsp 37/2021-115 z 28.10.2021 a to tak, že krajský súd označený skorší rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a to na základe tohto odôvodnenia cit.

„Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia a uplatnenými odvolacími námietkami, odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, lebo výška priznanej náhrady primeraného finančného zadosťučinenia nie je preskúmateľná.

Odvolací súd nespochybňuje základ nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Z obsahu odôvodnenia priznanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia však nie je zjavné, z akých dôkazov a zistených skutkových okolností súd prvej inštancie vychádzal pri posudzovaní výšky priznaného nároku žalobcu. Z obsahu odôvodnenia nevyplýva, akými úvahami sa súd riadil, keď žalobe vyhovel čo do sumy 735,94 Eur. Súdom prvej inštancie zohľadnil, že žalobca sa sám podaním žaloby v pôvodnom konaní domohol voči žalovanému vrátenia finančného plnenia, ktoré si voči nemu uplatňoval žalovaný hoci naň nemal nárok, ale predovšetkým súdom prvej inštancie zohľadnil, že doposiaľ súdmi opakovane judikované porušenia spotrebiteľských práv žalovaným v obdobných prípadoch, nemalo na žalovaného očakávaný preventívny a prevýchovný účinok. Vzhľadom na uvedené považoval súd prvej inštancie z hľadiska účelu s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práv žalobcu ako spotrebiteľa primeranú výšku finančného zadosťučinenia v sume 735,94 Eur. Ďalšie skutkové okolnosti a právne úvahy prvoinštančného súdu nie sú zjavné.

Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia v prvom rade žalobca musí tvrdiť a označiť dôkazy na individualizáciu nároku. Pre určenie výšky nároku musí objektívne, vzhľadom na povahu, intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku preukázať, ako ho počítaval a prežíval.

Pri stanovení výšky treba vychádzať aj zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp.

ktorá mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie, resp. na kompenzáciu majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. (...)

V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. V prípade, pokiaľ žalobca preukáže zlý zámer na strane žalovaného, súd by mal tieto okolnosti vyhodnotiť v úvahe o primeranú výšku nároku.“

9. Na pojednávanie nariadené na 14.04.2022 sa nedostavil žalovaný, ktorý svoju neúčast' ospravedlnili písomným podaním doručeným okresnému súdu 13.04.2022 z dôvodu vysokej pracovnej zaneprázdnenosti so súhlasom konať v jeho neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP vec pojednal a vo veci rozhodol v jeho neprítomnosti, pričom na pojednávaní prítomný právny zástupca žalobcu uviedol, že zotrváva na žalobe v celom rozsahu ako bola podaná, odkazuje na obsah svojich písomných vyjadrení v spise, výšku požadovaného finančného zadosťučinenia považuje za dôvodnú a to hlavne vzhľadom na charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorú žalovaný uviedol v úverovej zmluve a ktorá sa týkala poplatku za úver, ktorý by sa úmerne zvyšoval s výškou úveru. Obdobne aj z dôvodu, že žalovaný vydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie až po tom, čo mu to uložil súd v skoršom súdnom konaní aj napriek tomu, že v tom čase už mal vedomosť z iných obdobných súdnych konaní o nezákonnosti svojho konania. Žalobe navrhol vyhovieť v celom rozsahu.

10. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

11. Okresný súd Bardejov rozsudkom č. k. 1 C 548/2015-77 z 22.09.2016, vo veci žaloby žalobcu (aj v tomto spore má procesné postavenie žalobcu) proti žalovanému (aj v tomto spore má procesné postavenie žalovaného) takto rozhodol cit.

«Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 8056242 zo dňa 30.6.2009 uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 13 a to v časti poplatku: „zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“ je neprijateľná.

Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť 735,94 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 26.1.2016 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

Žalobcovi priznáva náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci.»

Okresný súd toto svoje rozhodnutie okrem iného aj takto odôvodnil cit. „Súd sa zaoberal ďalej vecou samou a dospel k záveru, že uzavretá zmluva o úvere je zmluva spotrebiteľská a zároveň zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá v zmysle zák. č. 258/2001 Z.z.. Avšak súd v tomto prípade poukazuje na nedostatky zmluvy o úvere a to najmä, že v zmluve absentuje uvedenie údajov vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch a to: podľa § 4 ods. 2 písm. g) - konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, podľa písm. h) cit. ust. ročnú úrokovú sadzbu, podľa písm. i) cit. ust. - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, podľa písm. j) cit. ust. - RPMN, podľa písm. k) cit. ust. - priemernú hodnotu RPMN. Dôsledkom neuvedenia podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je v zmysle § 4 ods. 3 cit. zák. Z.z. je, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navyiac má súd pochybnosti čo do samotného vzniku zmluvného vzťahu na základe zmluvy o úvere a to pre chýbajúce náležitosti zmluvy v zmysle § 497 Obch. zák. a to najmä čo do záväzku dlžníka zaplatiť úroky, čo by znamenalo jej neplatnosť v zmysle § 39 OZ. Avšak uvedené už sankcionuje aj samotný zákon o spotrebiteľských úveroch a to bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru.

Čo sa týka zmluvnej podmienky zakotvanej v článku 13 VPPÚ v časti poplatku za úver (v tomto prípade určeného na sumu 772,- eur): zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, súd dodáva, že táto podmienka nemôže byť platne dojednanou a to už len tým, že je nejasná neurčitá. Nevyplyva z nej za čo má spotrebiteľ zaplatiť takýto poplatok, za aké administratívne úkony by ho mal platiť. Navyiac jeho výška je závislá na výške úveru (výškou úveru sa navyšujú administratívne náklady ???). Navyiac uvedené je zakotvené v zmluvných podmienkach, ktoré sú vopred predtlačené, naformulované veriteľom, ktoré určite spotrebiteľ žiadnym spôsobom individuálne nedojednávával ani nemohol ovplyvniť ich obsah.“

12. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 23 Co 13/2017-106 z 31.01.2018 rozsudok okresného súdu č. k. 1 C 548/2015-77 z 22.09.2016 cit. «Potvrďuje rozsudok vo výroku o určenie, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 8056242 zo dňa 30.6.2009 uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru

v bode 13 a to v časti poplatku: „zvýšené 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“ je neprijateľná a vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 735,94 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 26.01.2016 do zaplatenia.

Mení rozsudok vo výroku o náhrade trov konania tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.»

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia tiež uviedol cit. „Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o tom, že vo výroku uvedená zmluvná podmienka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Takáto podmienka je v neprospech spotrebiteľa, pretože nie je z nej možné zistiť, za aké plnenie vlastne spotrebiteľ platí taký vysoký poplatok (vysoký vo vzťahu k istine samotnej). Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie o tom, že úver poskytnutý žalobcovi bol spotrebiteľským úverom. Súd prvej inštancie sa vysporiadal s tým, prečo aj napriek tomu, že v zmluve bolo uvedené, že sa jedná o úver za účelom povolania, sa tento úver spravuje zákonom o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie o tom, že je známe z podnikateľskej činnosti žalovaného, že bez reálneho dojednanja takéhoto obsahu zmluvy pracovníci žalovaného vyplnia v zmluve o úvere, že sa jedná o úver za účelom povolania, resp. zamestnania. V danom prípade z výsluchu žalobcu vyplýva, že nemal záujem o úver za účelom zamestnania, pretože zamestnaný bol. Správny je aj záver súdu prvej inštancie o tom, že ak zmluva neobsahuje uvedenie konečného dňa splatnosti úveru, uvedenie úrokovej sadzby, je tento úver bezúročný a bez poplatkov, a teda žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi všetko, čo žalobca zaplatil nad poskytnutú sumu 800 eur. Podľa obsahu odvolania žalovaného sa jedná o odvolanie proti prvému a druhému výroku rozsudku, a preto odvolací súd tieto výroky potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.“

13. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

14. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) „Tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.“

15. Podľa poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

16. V okolnostiach veci okresný súd v prvom rade, v tomto opätovnom konaní po rozhodnutí krajského súdu konštatuje, že v tomto štádiu konania, už nie je spornou otázkou nároku, resp. splnenia predpokladov žalobcu na priznanie mu primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení č. k. 17 CoCsp 37/2021-115 z 28.10.2021 odobril základ toho nároku, ale spornou ostala otázka konkrétnej sumy žalobcovi priznaného finančného zadosťučinenia, pri určení výšky ktorého podľa krajského súdu cit. „... sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. ktorá mu vznikla.“ a priznanie výšky ktorého v sume 735,94 Eur skorším rozsudkom okresného súdu, podľa krajského súdu, okresný súd dostatočne neodôvodnil, keďže podľa krajského súdu, okresný súd zohľadnil iba, že cit. „... žalobca sa sám podaním žaloby v pôvodnom konaní domohol voči žalovanému vrátenia finančného plnenia, ktoré si voči nemu uplatňoval žalovaný hoci naň nemal nárok, ... zohľadnil, že doposiaľ súdmi opakovane judikované porušenia spotrebiteľských práv žalovaným v obdobných prípadoch, nemalo na žalovaného očakávaný preventívny a prevýchovný účinok. ... Ďalšie skutkové okolnosti a právne úvahy prvoinstančného súdu nie sú zrejme.“

Vzhľadom na uvedené, okresný súd podotýka, že z citácií (viď vyššie) uvedených zo skoršieho rozsudku okresného súdu v tejto veci, je zrejмым, že okrem krajským súdom uvedených dôvodov, ktoré mal okresný súd zohľadniť pri svojej skoršej úvahe o priznanej sume finančného zadosťučinenia, okresný súd v skutočnosti zohľadnil tohto oveľa viac, keďže v skoršom rozsudku sa vyjadril aj k rozdielnosti inštitútov bezdôvodného obohatenia na jednej strane a finančného zadosťučinenia na strane druhej,

z ktorého dôvodu uloženie povinnosti žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi v skoršom konaní nie jem možné mať za sankciu voči nezákonne konajúcemu žalovanému [viď vyššie citácia (vi)]; okresný súd zohľadnil a v skoršom rozsudku poukázal aj na to, z akého dôvodu priznal v skoršom konaní žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume identickej tej sume, ktorá bola v konaní sp. zn. 1 C 548/2015 žalobcovi už priznaná ako bezdôvodné obohatenie [viď vyššie citácia (vii)]; taktiež okresný súd poukázal na nutnosť mať na zreteli aj okolnosti na strane žalobcu (spotrebiteľ), voči ktorému má mať rovnako, ako aj voči žalovanému, finančné zadosťučinenie minimálne preventívny a edukačný účinok [viď vyššie citácia (v)]; okresný súd v skoršom rozsudku (viď citácie) zohľadnil aj postoj žalovaného, ktorý napriek svojej vedomosti už aj z množstva iných konaní napriek tomu, tak v konaní sp. zn. 1 C 548/2015, ako aj v tomto konaní svoj nezákonný postup v danom prípade voči žalobcovi neuznal, ale tento ako odôvodnený a zákonný bránil [viď vyššie citácia (iii)].

V súvislosti s určovaním výšky sumy finančného zadosťučinenia, určovanie ktorej ponechal zákonodarca na voľnej, ale samozrejme odôvodnenej úvahe súdu, okresný súd podotýka, že jednako tak ako už bol uviedol aj vo svojom skoršom rozsudku, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na jednej strane a inštitút bezdôvodného obohatenia na strane druhej, sú dva rozdielne právne inštitúty z hľadiska dôvodov a účelu ich priznania a jednako pri reštriktívnom (zúženom) chápaní primeraného finančného zadosťučinenia ako plnenia, ktoré by sa malo svojou výškou rovnať sume dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, by bola v konečnom dôsledku negovaná právomoc súdu konajúceho a rozhodujúceho o priznaní finančného zadosťučinenia, ktorá mu bola daná zákonodarcom a to voľne, t.j. bez obmedzenia aj na dodávateľom uskutočnené alebo zamýšľané bezdôvodné obohatenie, zväžiť a uvážiť, aké finančné zadosťučinenie by vzhľadom na okolnosti (ad hoc) tej ktorej veci, bolo pre spotrebiteľa primeraným. Inými slovami povedané, ak by súd rozhodujúci o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia mal rozhodovať striktnie podľa dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, bol by to zákonodarca zaiste takto zakotvil aj v právnej norme, avšak zákonodarca dal v tomto smere súdu právo voľnej, t.j. ničím neobmedzenej úvahy posúdiť ad hoc primeranosť finančného zadosťučinenia v tej ktorej veci.

17. V danom prípade pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého priznania sa žalobca domáha v sume 735,94 Eur, okresný súd okrem okolností, ktoré už zohľadnil vo svojom skoršom rozhodnutí, tieto okolnosti dopĺňa, resp. odôvodňuje aj o ďalšiu argumentáciu a taktiež poukazuje aj na novú skôr nezohľadnenú, aj keď v skoršom rozsudku už zmienenú skutočnosť.

K už skôr uvedenému dôvodu [viď vyššie citácia (iii)], podľa ktorého, žalovaný (dodávateľ) tak v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 548/2015, v ktorom sa žalobca (spotrebiteľ) voči nemu úspešne dovolal ochrany svojich spotrebiteľských práv, ako aj v tomto súdnom konaní prezentoval svoj postoj k nároku žalobcu tak, že tieto nároky žalovaný napriek svojej vedomosti, aj z iných konaní, o svojom nezákonnom postupe neuznal, ale so žalobcom sa sporil a tento svoj nezákonný postoj ešte aj obhajoval, okresný súd dodáva, že je nepochybným, že žalovaný porušil svoje zákonné povinnosti, pretože ako už bolo uvedené, žalovaný ako dodávateľ sám koncipoval úverovú zmluvu a tým, že do nej nezakomponoval všetky zákonom vyžadované parametre, nepochybne porušil zákon, pričom bolo jeho povinnosťou akceptovať všetku zákonnú úpravu regulujúcu jeho podnikanie, ktorým je aj poskytovanie úverov a teda dodávateľ (žalovaný) má a mal povinnosť akceptovať a dodržiavať aj zákon, túto činnosť poskytovania spotrebiteľských úverov regulujúci. V tomto smere je podľa okresného súdu významným a zarážajúcim, že žalovaný, ktorého podnikateľská aktivita spočívala v poskytovaní úverov, nemal vedomosť o tak základnom elemente, resp. o tak obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy, ktorá tento typ zmluvy v podstate definuje, akým je dohoda o úroku, keďže tak, ako to konštatoval okresný súd v konaní sp. zn. 1 C 548/2015, žalovaný ročnú úrokovú sadzbu v úverovej zmluve uzavretej so žalobcom 30.06.2009 neuviedol.

Podľa okresného súdu je v kontexte okolnosti veci málo uveriteľným prípadné „kajúcnicke“ správanie sa žalovaného v tom, že už jemu v skoršom súdnom konaní vytknutú nezákonnosť nebude aplikovať a teda, že na jeho opakované sankcionovanie už nie je teda dôvod, pretože je dôvodným domnievať sa, že žalovaný ešte sám nie je vlastne skutočne presvedčený o nezákonnosti dotknutého zmluvného dojednania so žalobcom, keďže, ako už bolo uvedené, opakujem, aj napriek svojej vedomosti z početných súdnych sporov v obdobných svojich veciach, ešte aj v skoršom súdnom konaní iniciovanom voči nemu žalobcom, ktoré bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 1 C 548/2015, žalovaný aj tak sám od seba neuznal nezákonnosť v tomto označenom súdnom konaní preskúmaného zmluvného dojednania, ale toto ešte stále obhajoval ako dojednanie zákonné a správne, neporušujúce práva spotrebiteľa (žalobcu). Súčasne je treba mať podľa okresného súdu na zreteli, že prevýchovná, resp. preventívna funkcia nie je jedinou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia.

Taktiež v okolnostiach veci je nutným mať na zreteli, že žalovaný koncipovaním nezákonnej úverovej zmluvy porušil spotrebiteľské práva žalobcu spôsobom, ktorý bol bez ďalšieho nie lenže spôsobilý privodiť, ale aj reálne privodil ujmu žalobcovi (spotrebiteľovi) spočívajúcu v nezákennom preplatení spotrebiteľského úveru až o sumu 735,94 Eur.

18. Pokiaľ ide o nový síce v skoršom rozsudku okresného súdu zmiený, avšak v konečnom dôsledku nezohľadnený argument, okresný súd, ako aj vo svojom skoršom rozhodnutí opäť podotýka, že v súvislosti s tým, že úverová zmluva z 30.06.2009 bola podpísaná dvoma zmluvnými stranami a to nie len žalovaným, ktorý ju pripravil, ale aj žalobcom, v súvislosti aj s určitým jeho dielom zodpovednosti za jej uzatváranie, okresnému súdu sa pre úplnosť veci žiada podotknúť, že pokiaľ ide o to, že spotrebiteľ je pri uzatváraní úverovej zmluvy málo obozretným a ľahkovážnym, keď úverovú zmluvu podpíše bez toho, aby si ju prečítal, či porozumel jej obsahu a dôsledkom, podľa okresného súdu toto síce pravda nemožno pričítať na ujmu dodávateľa, avšak na ujmu žalovaného (dodávateľa) je to, že dodávateľ opakovane, cielene a aj napriek poznaniu z iných obdobných súdnych sporov, túto nevedomosť spotrebiteľa zneužíva a zneužil tým, že mu predkladá k podpisu dokumenty, ktoré nespĺňajú zákonnú regulu ich obligatórných náležitostí, o ktorých má mať v prvom rade dodávateľ ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania finančných služieb bezpochyby vedomosť. A contrario, ak by bol dodávateľ zodpovedným a predkladal by spotrebiteľovi k podpisu iba perfektné, t.j. v súlade so zákonom, úverové zmluvy, tak by zákonite vznikali iba perfektné a so zákonom súladné spotrebiteľsko-dodávateľské vzťahy, bez ohľadu na to, či by si spotrebiteľ zmluvu prečítal alebo jej porozumel. Inými slovami povedané, podľa okresného súdu je neprijateľným, aby dodávateľ (žalovaný), či už svoju vlastnú nevedomosť o tom, aké majú byť všetky zákonné náležitosti úverových zmlúv alebo len jemu (rozumej dodávateľovi) známy zámer tieto náležitosti v úverových zmluvách neuvádzať a tak zavádzať či klamať spotrebiteľa, prenášal na plecia spotrebiteľa dôvodiac prípadne jeho nevedomosťou alebo ľahostajnosťou, pretože spotrebiteľ je ten, ktorý má v zmluvnom vzťahu s dodávateľom postavenie slabšej zmluvnej strany a nie je a ani nemusí byť odborníkom v oblasti úverov, prípadne iných finančných služieb, ktorý predpoklad je však nevyhnutným na strane dodávateľa, ktorý v tejto oblasti podniká.

Avšak, podľa okresného súdu, finančné zadosťučinenie pre naplnenie všetkých svojich funkcií, by malo mať vplyv aj na spotrebiteľa (žalobca), aby do budúca bol obozretnejším a predvídavejším pri využívaní finančných služieb a aby sa bez ďalšieho nespoliehal iba na to, že za akýchkoľvek okolností bude jeho vyžadovanú obozretnosť suplovať aj tak súd, ale aby bol už „edukovaným, t.j. vlastnou skúsenosťou poučeným spotrebiteľom“. V tomto smere, nie je úlohou súdu bezhlavá ochrana spotrebiteľa za akýchkoľvek okolností, ale úlohou súdu je aj prevýchovné a preventívne pôsobenie nie len na dodávateľov, ale aj na spotrebiteľov a to v zmysle pravidla „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostrážitým, opatrným, starostlivým), resp. zákony sú písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva, čo však neznamená, že tak ako už bolo uvedené, nezákonný prístup dodávateľa (žalovaného) by mohol a mal byť pripočítaný na ľarchu neobozretnosti spotrebiteľa (žalobcu), prípadne, že touto neobozretnosťou spotrebiteľa by mal byť ospravedlnený, pretože ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 61/2012 cit. «Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.»

19. Vzhľadom na uvedené, je okresný súd toho názoru, že čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia, bude pre žalobcu toto finančné zadosťučinenie primerané v sume 250,- Eur a to pri ocenení cca 100,- Eur pre každú zložku jeho poslania - t.j. satisfakčnú, preventívnu i sankčnú a to jednako s ohľadom na to, že žalobca ako spotrebiteľ, musel zo svojho bezdôvodne preplatiť jemu žalovaným poskytnutý úver a tiež za to, že sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom; jednako vzhľadom na správanie sa žalovaného, ktorý aj napriek opakovanému judikovaniu nezákonného naformulovania jeho zmluvných dojednaní, aj naďalej svoj postoj ako zákonný obhajuje (aj keď možno už nepoužíva), takže priznané finančné zadosťučinenie by malo byť dostatočným, aby žalovaného nie len sankcionovalo za jeho nezákonné správanie, ale aby na jeho správanie pôsobilo aj preventívne a prevýchovne do budúca vo vzťahu k iným spotrebiteľom tak, aby ho odradilo od nekalého konania a súčasne, ako už bolo aj vyššie uvedené, by toto finančné zadosťučinenie malo byť dostatočným, aby pôsobilo prevýchovne aj na samotného žalobcu, a teda ako „skúsený“ spotrebiteľ, aby mal vedomosť, aké zákonné náležitosti by úverová zmluva mala mať a aby bol nie len v styku so žalovaným, ale aj v styku s inými dodávateľmi, obozretnejším a opatrnejším. Inými slovami, keďže v okolnostiach danej veci bude finančné zadosťučinenie plniť tak funkciu preventívnu a to vo vzťahu k obidvom stranám sporu (po 50,- Eur), ako aj funkciu satisfakčnú (100,- Eur) a tiež funkciu sankčnú (100,- Eur), okresný súd

považuje pre žalobcu za primeranú sumu finančného zadosťučinenia vo výške 250,- Eur. Vo zvyšnej časti, prevyšujúcej priznaný nárok, okresný súd žalobu zamietol.

20. Podľa § 232 ods. 3 CSP „Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

21. Okresný súd v danom prípade vzhliadol potrebu prihliadnúť na mimoriadnu situáciu v súvislosti s následkami pandémie nebezpečnej nakažlivej choroby, preto okresný súd považuje za odôvodnené v tejto situácii, využíjúc jemu zákonom dané oprávnenie predĺžiť lehotu na priznané plnenie, a z tohto dôvodu okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi jemu prisúdenú čiastku v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

23. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

24. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

25. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, pričom v tomto prípade je treba mať na zreteli, že zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP) je uplatniteľná aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako je tomu aj v tomto prípade. V týchto prípadoch sa však za procesne neúspešného žalobcu nemôže považovať ten, komu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku rozhodnutia závisiaceho na úvahy súdu, ale pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Keďže aj v tomto prípade bolo konštatované, že žalobca splnil predpoklady na priznanie mu finančného zadosťučinenia, možno ho považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška finančného zadosťučinenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu, preto okresný súd priznal žalobcovi 100% nárok na náhradu trov konania z prisúdenej sumy (napr. pozri KS TT, sp. zn. 10Co/191/2017, KS PO, sp. zn. 12Co/53/2018, 12CoCsp/10/2021 a iné; Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str. 926).

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.